

ОНОВЛЕННЯ ТЕХНОЛОГІЇ НАВЧАННЯ НА ОСНОВІ ІНОВАЦІЙНО-ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

ФЕСІК Л.О., СОРОКІНА Н.В.

*Одеська державна академія будівництва та архітектури, м. Одеса,
Україна*

У сучасних умовах постіндустріального розвитку суспільства в Україні суттєвим чином зміцнюються умови функціонування вищої школи. Проект нового Закону «Про вищу освіту» в центр уваги ставить підвищення вимог держави і суспільства до якості освіти, кардинального оновлення технології навчання на основі його інноваційно-інформаційного забезпечення, підвищення конкурентоспроможності на світовому освітньому просторі.

Реалізувати це можливо через створення нових інтелектуальних чи наукових освітніх технологій, підручників та навчального обладнання. Зрозуміло, що це має бути підкріплено відповідними матеріальними і фінансовими ресурсами з боку держави, удосконаленням трудових мотивацій викладачів та підвищенням їх професійного рівня, створенням інноваційно-інформаційної інфраструктури для забезпечення їх продуктивної діяльності.

Визначальними внутрішніми факторами впливу на становлення інноваційно-інформаційного клімату є:

- висока кваліфікація професорсько-викладацького складу;
- розвинена інфраструктура, яка дає можливість вищу реалізувати ідею «навчання протягом усього життя»;
- наявність бази практики студентів;
- рівень реалізації наукового потенціалу (наявність монографій, навчальних посібників і науково-методичних розробок) та ін.

До стримуючих факторів створення інноваційно-інформаційного клімату можна віднести наступні:

- недосконалість критеріїв відбору змісту освіти, що веде до розриву між теоретичним навчанням і практикою;
- недостатній ступінь розвитку фундаментальних і прикладних наукових досліджень, що формує недовіру до теоретичних дисциплін;
- недостатність технологічного і фінансового забезпечення навчального

процесу, що послаблює і сприйнятливість професорсько-викладацького складу до інновацій в навчальному процесі.

У сучасну епоху проблема наукової комунікації набуває стратегічного значення, адже основними базисами інформаційного суспільства є інформація та комунікація. З цієї позиції зростає актуальність визначення сучасних процесів, які відбуваються у сфері взаємодії учасників наукової спільноти. На початку XXI ст. науковці Н. Hummels та Н. E. Roosendaal, вивчаючи наукову комунікацію, говорили про очікування майбутніх змін, особливо про цифровість, що призведе до подальших змін у визначенні поняття та навіть основних цінностей довіри у світлі розвитку електронної науки. У доповіді Міжнародної Асоціації видавців наукової, технічної та медичної літератури (STM: International Association of Scientific, Technical and Medical Publishers), опублікованій у вересні 2009 року, окреслено такі зміни в системі наукової комунікації:

- створення видавничого ринку (нові видавничі бізнес-моделі, наприклад модель відкритого доступу, нові комерційні моделі);
- зміна способів проведення дослідження (використання різних мереж, міждержавні дослідження);
- зміни у громадській політиці (важливість авторського права).

Науковою комунікацією є опубліковані результати наукових досліджень: ідеї, теорії, аналітичні дані, оцінки результатів попередньої наукової роботи, висновки, які всі разом формують наукову інформацію. Учасниками процесу є вчені (утворювачі і користувачі інформації); дослідні інститути, університети, бібліотеки; видавництва.

Комп'ютеризація бібліотек дала можливість для залучення необхідних вітчизняним користувачам ресурсів глобального інформаційного простору. З 2000 р. бібліотеки України мають можливість доступу до баз даних EBSCO за проектом «Електронна інформація для бібліотек» - (Electronic Information For Libraries, EIFL), який є спільною ініціативою Інституту відкритого суспільства (Будапешт) і найбільшого у світі видавництва періодики - компанії EBSCO Publishing. До консорціуму входять понад 30 бібліотек та інформаційно-ресурсних центрів різних організацій: бібліотеки державних і приватних вищих навчальних закладів, обласні наукові універсальні бібліотеки, інформаційно-ресурсні центри.

Отже сучасні тенденції економічного розвитку висувають перед навчальними закладами ряд важливих завдань, серед яких слід виділити: підвищення якості освіти, інтеграцію у світовий науково-освітній простір,

посилення зв'язків між різними рівнями освіти і створення оптимальних в економічному плані освітніх систем та інноваційних кластерів.

Таким чином, тенденції сьогодення вказують, що в майбутньому значення інформаційно-ресурсного забезпечення освіти і науки й надалі зростатиме, побудова ефективної економіки знань дасть змогу забезпечити економічну та інформаційну безпеку держави, інтеграцію освіти і науки у європейський та світовий науковий простір.